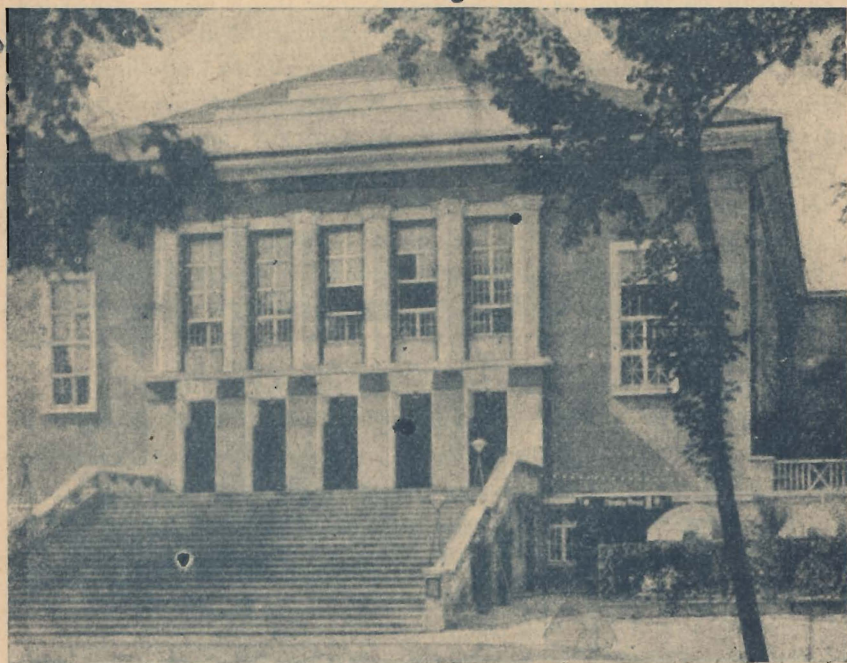

Sezon VIII

PAŃSTWOWY TEATR

im. STEFANA JARACZA

O L S Z T Y N - E L B Ł A G

Od autora

Co pewien czas dowiadujemy się z prasy o nowej zmianie rządu we Francji. Pan Ramadier, który dotychczas piastował tekę np. ministra spraw wewnętrznych, otrzymuje tym razem pieczę nad skarbem, pan Daramier ze skarbu przeskakuje do spraw zagranicznych, a panu Maradier od spraw zagranicznych Głowa Państwa „powierza utworzenie nowego gabinetu“. Po czym — po kilku miesiącach, a nieraz nawet po kilku tygodniach — mozolnie zmontowany gabinet upada, misję kleceni nowego otrzymuje np. pan Daramier, przy czym pan Ramadier obejmuje sprawy zagraniczne, a pan Maradier, nieśławnej pamięci premier — wewnętrzne. I znów da capo al fine, czyli do następnej kompromitacji i kolejnej klapy. W każdym razie nazwiska panów Ramadier, Daramier, Maradier, oraz wielu innych, bez względu na rzekome różnice ich przekonań i programów politycznych, powtarzają się w najróżniejszych układach i kombinacjach w każdym „nowym“ rządzie.

I to jest zrozumiałe, nie może być inaczej. Przecież cały ten kontredans polityczny, prowadzony przez wiadomego wdzireja, ma na celu tylko jedno: bałamucić opinię publiczną, przez pozorowanie rzekomo zachodzących zmian i za wszelką cenę nie dopuścić do jednej zmiany istotnej i rozstrzygającej — do przejścia władzy z rąk zbankrutowanych politykierów przez rosnące z dnia na dzień w siłę, świadome swych zadań i celów masy ludowe. Po to tylko pan Daramier krytykuje program pana Ramadier, po to pan Maradier namiętnie zwalcza pana Daramier. Aż do momentu nowego podziału ministerialnych tek między wyżej wymionionych.

Cóż to za kapitalny materiał dla satyry!

Ale satyryka korci, aby przy okazji, niejako ubocznie załatwić jeszcze jeden porachunek.

„RODZINKA”

JERZY JURANDOT

KOMEDIA W TRZECH AKTACH

OSOBY:

Henryk Montrivault — minister	JULIUSZ PRZYBYLSKI
Klaudia — jego matka	OLGIERD WARPACHOWSKI
Ludwik Montrivault — mąż Klaudii	EUGENIA ŚNIEŻKO-SZAFNAGŁOWA
Filip Labouche — szef woźnych	JERZY ŻULKWA
Horacy Perrault — woźny	ROMAN SZMAR
René — jego bratanek	KAZIMIERZ ROWIŃSKI
Michèle — sekretarka ministra	LESZEK GRZMOCIŃSKI
Boswell — doradca handlowy	MARTA SOBOLEWSKA
Jeanne Thénard — dziennikarka	EUGENIUSZ ORŁOWSKI
Castaigne — dygnitarz w ministerstwie	WANDA CHLOUPEK
	OLGIERD WARPACHOWSKI

wyżsi urzędnicy w ministerstwie, robotnicy portowi

Rzecz dzieje się współcześnie we Francji

Reżyser: IRMA GULSKA

Dekoracje i kostiumy: JÓZEF ZBOROWSKI

Kierownik literacki — ANNA KOCHANOWSKA

Oto wielkim powodzeniem cieszyła się u nas przez długie lata współczesna mieszczańska komedia francuska, obok salonowo-erotycznych powikłań zawierająca prawie że obowiązkowo ładunek „polityczny“. Komicznym bohaterem co drugiej z tych błyskotliwych sztuczek był minister Francji, politycy i mężowie stanu, ukazywani w mniej lub bardziej farsowych sytuacjach, stawali się celem docinków i złośliwych wycieczek. Miało to stworzyć pozory istnienia niezależnej — możnaby prawie rzec: ponadklasowej — satyry, miało scenicznej błachostce nadać wysoką rangę komedii politycznej. Tymczasem jakże mało ważne i powierzchowne były satyryczne wypady, jakże nieszkodliwe ataki. Ostrzeliwano detale, unikano jak ognia trafienia w sedno. Szło przeciw w gruncie rzeczy o popularyzowanie poprzez dobrotliwą karykaturę istniejącego stanu rzeczy, o wzbudzanie życzliwego uśmiechu i sympatii dla karykaturowanych.

Typowym przykładem tego rodzaju komedii może być grana kilka lat przed wojną w warszawskim teatrze „Ateneum“ sztuka Andre Birabeau, w której perypetie, wynikłe z zetknięcia syna ministra z ojcem — woźnym, doprowadzają w konsekwencji do upadku gabinetu i zmiany rządu. Przy okazji Birabeau wsadza kilka niegroźnych szpilek swemu ministrowi i wypuszcza większą ilość zatrutych strzał w stronę frontu ludowego i komunistów.

Wobec tego, iż — jak wspomniałem — w komedii tej występuje motyw zmiany rządu, pomyślałem, że byłoby ciekawym zadaniem dla satyryka rozwiązać podobną sytuację na realnym tle dzisiejszej konfiguracji politycznej we Francji, ukazać w typowym mechanizmie mieszczańskiej komedii rzeczywiste sprężyny, poruszające jej kukiełkami, ujawnić prawdziwe kulisy spięć i konfliktów.

W ten sposób powstała „Rodzinka“.

Niech będzie odpowiedzią nie tyle p. Birabeau, ile entuzjastom zakłamaney salonowo-erotyczno — „politycznej“ komedii.

I niech powie naszemu nowemu widzowi, co w krajach marschallowskiej wolności rzeczywiście zasługuje na satyrę.

Jerzy Jurandot.

Kierownik techniczny	<i>Pawel Chłosta</i>
Oświetlenie	<i>Henryk Poszman</i>
Kierownik pracowni malarskiej	<i>E. Gieczewski</i>
„ „ stolarskiej	<i>A. Bogdanowicz</i>
„ „ tapicerskiej	<i>B. Giedrojc</i>
„ „ krawieckiej damskiej	<i>K. Kraftowa</i>
„ „ „ męskiej	<i>F. Noch</i>
„ „ szefskiej	<i>A. Iszora</i>
„ „ perukarskiej	<i>H. Janowski</i>
Modelator	<i>St. Preński</i>

Brygadierzy sceny	}	<i>A. Iszora</i>
		<i>F. Werhowski</i>
		<i>K. Fiedorow</i>

Inspicjent: *Edmund Nowak*

Handwritten text at the top of the page, including a name and a date.

Second line of handwritten text, possibly a title or subject.

Third line of handwritten text, continuing the notes.

Fourth line of handwritten text, appearing to be a list or series of points.

Fifth line of handwritten text, possibly a conclusion or summary.

Sixth line of handwritten text, including a signature or name.

Seventh line of handwritten text, possibly a date or location.

Eighth line of handwritten text at the bottom of the page.